
Het schoolplein: vindplaats van de ziel

Linda Modderkolk

'Goed, dan kom ik haar om vier uur ophalen.' Ze aarzelt even. Haar blik glijdt over het schoolplein waar onze dochters uitgelaten rondrennen. Ze lijkt moed te verzamelen. 'Ik heb trouwens op je website gekeken', vertrouwt ze me toe. 'Ik zit namelijk thuis sinds april en ik ben aan het re-integreren. Het spreekt me aan wat je doet. Ik weet niet of het gek is, omdat we elkaar kennen, maar mag ik een keer komen praten om te kijken of je iets voor me kunt doen?'

Als ze een week later tegenover me zit vertelt ze haar verhaal. Het verhaal dat ik inmiddels al zo vaak heb gehoord. Dat van een vrouw in haar dertiger of veertiger jaren, met een druk gezin, een ambitieuze baan en toch het gevoel dat er meer moet zijn. Niet meer spullen, meer reizen of meer treden op de carrièreladder. 'Ik leef alleen maar in mijn hoofd. En ik wil zo graag weer voelen. Voelen wie ik ben. En dat ik leef. Echt leef. Ik wil mijn sprankel terug.'

Onlangs gaf ik een college aan geestelijk verzorgers in opleiding. Van tevoren omschreef de docent mij als een ondernemer met een 'atypische GV-praktijk'. Ik heb dat opgevat als compliment. Overspannen, burn-out, opgebrand. Duurzame inzetbaarheid, vitaliteit, betrokkenheid. Het lijkt een vak apart. En dat is het ook. Tenzij je een geestelijk verzorger bent. Dan gaat het over die thema's waar je specialiteit ligt: zelfwording, heelheid, levenslust en vervulling. Al mijn klanten komen binnen met werkgerelateerde vragen. Het grootste deel van mijn inkomsten komt uit het potje van werkgevers die zorg dragen voor hun medewerkers. Het bereik van mijn expertise blijkt veel groter dan ik dacht.

Ze kijkt weg. Ik zie haar tranen opkomen. 'En dan zie ik ze 's avonds liggen in hun bedjes. En dan spijt het me zo. Dat ik zo boos op ze werd, terwijl het mijn eigen ontevredenheid was. En dan voel ik dat ik een groot deel van hun leven mis, omdat ik er niet ben. Niet helemaal.'

Neerbuigend wordt het soms afgedaan als een luxeprobleem, maar weinig teistert de ziel zo als de ervaring van het ongeleefde leven. Het gevoel dat je incompleet bent als mens, omdat je je afgesneden voelt van je gevoel. Omdat je niet langer weet waar je levenslust en plezier zit. En gebukt gaat onder angst en schaamte, omdat je je nutteloos en onbetekenend voelt.

Ze raken me als ik ze vanmiddag om twee uur weer zie op het schoolplein. Papa's en mama's die bezweet van hun fiets springen, rechtstreeks uit hun afdelingsoverleg. Duizend ballen in de lucht en een hart vol verlangen. Noem het zoals je wilt, aan hen wil ik bijdragen. Met hart en ziel. En een passende factuur.

Linda Modderkolk www.lindamodderkolk.com